

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Polákom, advokátska kancelária, Poštová 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 49/2018 z 12. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, v citáciách „sťažnostný súd“) sp. zn. 3 Tost 49/2018 z 12. decembra 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“) v časti týkajúcej sa sťažovateľa.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Východ, Košice, pod ČVS: PP-16/NKA-FP-VY-2017 z 13. októbra 2017 vznesené obvinenie pre pokračovací zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) a c) Trestného zákona.

3. V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 13. októbra 2017 vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorú vykonáva doteraz.

4. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 14/2018 zo 7. mája 2018 bolo zrušené uznesenie špecializovaného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 23. apríla 2018 a väzba sťažovateľa bola predĺžená do 13. decembra 2018.

5. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 27. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) rozhodol tak, že podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 15/17/1000-791 z 12. novembra 2018 na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa nevyhovel a väzbu nepredĺžil. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa od 14. decembra 2018 nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 82 ods. 1 písm. a), b), e), f) a j)

Trestného poriadku a § 82 ods. 4 Trestného poriadku sťažovateľovi uložil obmedzenia a povinnosti.

6. Následne namietaným uznesením najvyššieho súdu z 12. decembra 2018 bolo zrušené uznesenie špecializovaného súdu z 27. novembra 2018 a väzba sťažovateľa bola predĺžená do 13. mája 2019.

7. Namietané uznesenie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa *„arbitrárne, neodôvodnené a v uvedenom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky absentuje akákoľvek zmienka o tom, ako sa orgány rozhodujúce o mojej žiadosti o prepustenie z väzby (sťažnostný súd) vysporiadali konkrétne s mojou obhajobou. Dôvody, ktoré podľa názoru sťažnostného súdu nasvedčujú potrebe ponechania mojej osoby vo väzbe sú abstraktné, nie sú individualizované vo vzťahu k mojej osobe a ako také mi neumožňujú riadny výkon obhajoby a efektívne postupy podľa Trestného poriadku za účelom zachovania mojich práv ako obvineného.“*

8. Sťažovateľ poukazuje na to, že *„Pokiaľ nemám vedomosť o jasných a jednoznačných záveroch orgánov rozhodujúcich o ďalšom trvaní dôvodov väzby prípadne o záveroch o tom, z akého celkom konkrétneho dôvodu nemožno väzbu nahradiť, nemôžem žiadnym relevantným spôsobom opätovne žiadať o prepustenie z väzby a poskytnúť súdu argumenty svedčiace o tom, že väzobný dôvod buď pominul alebo je možné ho nahradiť inými, miernejšími prostriedkami, ktorými je možné dosiahnuť účel, ktorý by sa inak sledoval väzbou.“*

Takto koncipované dôvody zrušenia uznesenia prvostupňového súdu sťažnostným súdom by sa abstraktne dali aplikovať prakticky na akúkoľvek trestnú činnosť a prístup k nulovej špecifikácii k jednotlivým obvineným by rovnako ad absurdum mohol byť nezákonne aplikovaný prakticky na akúkoľvek tzv. skupinovú trestnú vec.“

9. Podľa slov sťažovateľa *„Je povinnosťou sťažnostného súdu, v prípade ak sa stotožnil so sťažnosťou prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, svoje rozhodnutie riadne odôvodniť (ide o zákonnú povinnosť v zmysle ustanovenia § 176 ods. 2*

Trestného poriadku), čo v tomto prípade znamená uviesť významné a dostatočné dôvody pre ďalšie trvanie väzby a pre záver o tom, že väzbu v tejto fáze trestného stíhania nemožno nahradiť miernejšími prostriedkami, a to najmä za situácie, kedy prvostupňový súd (sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica) pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní vyčerpávajúcim spôsobom vyhodnotil ako postup orgánov činných v trestnom konaní (ako nezodpovedajúci požiadavke § 2 ods. 6 Trestného poriadku), tak aj možnosť nahradenia väzby inými prostriedkami podľa Trestného poriadku - mimochodom tak striktné uloženými inštitútmi nahradenia väzby, že tieto bez akýchkoľvek pochyb postačujúco eliminujú obavu z následku podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a základné právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/49/2018 zo dňa 12.12.2018 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/49/2018 zo dňa 12.12.2018 sa zrušuje a prikazuje sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby sťažovateľa [REDAKOVANÉ] ... prepustil neodkladne na slobodu.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Martina Poláka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

17. Predmetom ústavnej sťažnosti, tak ako to vyplýva z jej petitu, je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu z 12. decembra 2018.

18. Základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno

vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu tiež možno vyvodiť, že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

19. Ústavný súd pripomína, že v prípade namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

20. Úloha ústavného súdu sa teda obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu iba v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, inak môžu byť závery všeobecného súdu predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

21. Ústavný súd už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem

toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07).

22. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu najvyššieho súdu.

23. Pri preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

24. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najmä na stranách 18 až 21 a stranách 24 až 32 náležite vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia a ústavný súd na ne poukazuje.

25. Ako z označenej časti odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, najvyšší súd sa pre rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa a ďalších obvinených podstatnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami riadne zaoberal a adekvátne ich zodpovedal.

26. V časti odôvodnenia svojho rozhodnutia týkajúceho sa splnenia formálnych podmienok väzby sťažovateľa (ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamieta) sa najvyšší súd stotožnil s názorom špecializovaného súdu. Najvyšší súd taktiež prijal záver, že existuje podozrenie, že skutky, pre ktoré je aj sťažovateľ trestne stíhaný, sa stali a sú dôvody na podozrenie, že ich spáchali jednotliví obvinení (medzi nimi aj sťažovateľ).

27. Pokiaľ ide o materiálne podmienky väzby, najvyšší súd v prvom rade podotkol, že otázka úpravy stíhaných skutkov nemá byť riešená pri rozhodovaní o väzbe, ale bude to úloha súdu, ktorý bude rozhodovať vo veci samej. Z pohľadu rozhodovania o väzbe je dôležité len to, či od vznesenia obvinenia sa dôvodnosť trestného stíhania skôr prehľbuje ako oslabuje. Zároveň uviedol, z ktorých dôkazných prostriedkov podľa jeho názoru vyplývajú dôkazy prehľbujúce dôvodnosť jeho trestného stíhania. Boli to výpovede svedkov, ale najmä obvinených, ktorí vypovedali a začali spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom poukázal na spis, ale aj sumár dôkazov v návrhu na predĺženie väzby, kde prokurátor špecifikovane priradil usvedčujúce dôkazy ku konkrétnym obvineným, konkrétne vo vzťahu k sťažovateľovi skutkové zistenia vyplývajú z výpovedí spoluobvinených, znaleckých posudkov a z iných listinných dôkazov, a to analýzy analytických listov a sumáru fakturácií.

28. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (preventívna väzba) a obavu z pokračovania v trestnej činnosti (ktorej absenciu sťažovateľ namieta, pozn.) odôvodnil sudca najvyššieho súdu takto: *«v prejednávanej príhode ide o dlhodobé páchanie trestnej činnosti, ku ktorej malo dochádzať od januára 2014 prakticky až do zadržania v októbri 2017. Išlo o zabehnutý systém, na ktorom mali obvinení postavené svoje „podnikanie“ a evidentne aj svoju životnú úroveň. Okruh firiem a zapojených osôb sa tak neustále navyšoval a priebežne obmieňal, čo všetko malo za následok únik na dani (vo vzťahu k zločineckej skupine ide súhrnne o 27.985.961,29 €). Individualizáciu konkrétneho dôvodu väzby u toho ktorého obvineného možno vyvodit' aj z konkrétnych činností, ktoré v spleti mnohých fiktívnych obchodov a činností (s jasnou vedomosťou o „čo ide“) sám realizoval hoci aj len ako malé koliesko vo veľkom súkolí dobre a dlho fungujúceho „stroja“, a tak sa podieľal na mimoriadne rozsiahlej trestnej činnosti s neobvykle veľkým počtom obvinených (k tomu vid' najmä výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ale aj ďalšie listinné dôkazy a už zabezpečené znalecké posudky).*

V tejto súvislosti si najvyšší súd osvojil záver Špecializovaného trestného súdu o danosti a pretrvávaní dôvodu väzby u vyššie uvedených obvinených (aj sťažovateľa,

pozn.) aj v súčasnom štádiu konania, pretože ani skutočnosť, že viacerí obvinení medzičasom ukončili svoju podnikateľskú činnosť, nedáva dostatočné záruky, že v trestnej činnosti nebudú pokračovať. Je im totiž veľmi dobre známy prokurátorom popísaný mechanizmus páchania trestnej činnosti (modus operandi). V skutočnosti im nič nebráni, aby v ňom ďalej - v inom obsadení a na rovnakom princípe, pokračovali. Na základe vyššie uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu splnená aj druhá podmienka predĺženia lehoty väzby u všetkých obvinených.»

29. Najvyšší súd neopomenul uviesť ani dôvody, pre ktoré bolo potrebné lehotu trvania väzby sťažovateľa (a ďalších obvinených) predĺžiť. V rámci skúmania tretej podmienky na predĺženie lehoty väzby, a teda že nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť, najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že „s ohľadom na rozsiahlosť a sofistikovanosť prevádzanej činnosti (za ktorú sú obvinení trestne stíhaní), napriek tomu, že prvé realizačné návrhy boli vypracované ešte začiatkom roka 2017 orgánom činným v trestnom konaní trvalo takmer rok pokiaľ boli vznesené obvinenia. Z uvedeného je vidieť, len príprava na vznesenie obvinenia bola náročná a zložitá. Prokurátor vo svojom návrhu, ako aj vo svojej sťažnosti uviedol konkrétne úkony, ktoré treba vykonať a tieto sú naplánované avšak ich vykonanie závisí od mnohých faktorov, ktoré podrobne prokurátor rozpísal vo svojej sťažnosti a najvyšší súd sa s nimi stotožňuje a plne na ne odkazuje. Ide o rozsiahlu trestnú činnosť, ktorej objasnenie je náročné z časového hľadiska, a preto najvyšší súd nemohol akceptovať argumentáciu Špecializovaného trestného súdu, že orgány činné v trestnom konaní nekonajú v predmetnej veci tak, ako by konať mali vo väzobných veciach. Práve naopak, správne prokurátor vo svojej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že v predmetnej veci je potrebné vykonať množstvo výsluchov obvinených, svedkov, znaleckých posudkov a iných dôkazov, od ktorých sa následne budú odvíjať ďalšie úkony vyšetrovateľa. Je teda potrebné súhlasiť s prokurátorom, že pri takom množstve úkonov nie je možné urobiť plán vyšetrovania na týždne až mesiace dopredu, pretože vykonaním rôznych úkonov vyvstávajú nové skutočnosti, na ktoré je potrebné pružne reagovať.

Naviac, hoci analýza už zabezpečených dôkazov síce nemá charakter procesného úkonu v tom pravom slova zmysle, nemožno túto činnosť OČTK ale aj súdu ignorovať

a bagatelizovať najmä v skupinových a dôkazné náročných veciach. Analýza dôkazov musí predchádzať samotným nasledujúcim procesným úkonom, pričom práve od dobre vykonanej analýzy sa odvíja ďalší procesný postup vyšetrovateľa. Žiada sa poznamenať, že aj obhajca vo vzťahu ku svojmu klientovi musí podrobne analyzovať už zabezpečené dôkazy, aby následne vedel adekvátne reagovať na, v danom čase, existujúcu dôkaznú situáciu a s ohľadom na to následne navrhovať (napríklad) vykonanie ďalších dôkazov. V predmetnej veci vyšetrovateľ na rozdiel od obhajcu (vo väčšine prípadov) musí vykonať analýzu už vykonaných dôkazov vo vzťahu ku všetkým obvineným čo jednoducho nemožno ignorovať. Najvyšší súd uzatvára, že analýza (posúdenie, hodnotenie) už vykonaných dôkazov tvorí neoddeliteľnú súčasť vykonaného procesného úkonu, bez ktorej by samotný proces dokazovania nemohol mať charakter zodpovedajúci pravidlám spravodlivého procesu, s tým, že vždy v prípravnom konaní predurčuje ďalší procesný postup. Preto najvyšší súd považoval túto argumentáciu prokurátora za dôvodnú.“.

30. Napokon sa najvyšší súd zaoberal aj zákonnou podmienkou spočívajúcou v preukázaní nebezpečenstva zo zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania pri prípadnom prepustení obvinených (teda aj sťažovateľa) na slobodu, ktorú považoval za splnenú. Pochybnosť o jej existencii v danej trestnej veci v tomto smere vyvrátil poukazom na správne nazeranie na relevantnú právnu úpravu a výkladom jej podstaty a zmyslu.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu ako dostatočne jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné, ktoré reagovalo na všetky pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa relevantné otázky. Je založené na racionálnych úvahách, konzistentné a bez vnútorných rozporov. Ústavný súd považuje za potrebné iba stručne pripomenúť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy posudzoval či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa a splnenie zákonných podmienok jej predĺženia. To spadá do kompetencie zásadne všeobecných súdov. Ako už ústavný súd uviedol, v rámci konania o ústavných sťažnostiach vo väzobných veciach skúma, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavnoprocenčné princípy obmedzenia osobnej slobody obvineného väzbu.

32. Z hľadiska zákonných požiadaviek upravených v ustanovení § 76 ods. 2 a 3 Trestného poriadku pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby najvyšší súd rozhodujúc o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu v namietanom uznesení skúmal, či trvajú zákonné dôvody väzby aj v čase jeho aktuálneho rozhodovania, či je naplnená zákonná podmienka obťažnosti veci ako prekážka skončenia trestného stíhania a či prepustenie sťažovateľa spolu s ďalšími obvinenými na slobodu môže viesť k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného stíhania. Kladné odpovede na všetky nastolené otázky viedli najvyšší súd k zrušeniu uznesenia sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu a rozhodnutiu o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa a ďalších obvinených. Reakcia najvyššieho súdu na zákonné predpoklady predĺženia lehoty trvania väzby a na sťažnostné dôvody je podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľná a presvedčivá.

33. Ako už ústavný súd uviedol, pre nedostatok ústavnej a zákonnej právomoci mu neprislúcha skúmať danosť zákonných dôvodov predĺženia lehoty trvania väzby u sťažovateľa ani dopĺňať, rozvíjať či inak „vylepšovať“ odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu je iba posúdiť ústavnú konformitu takéhoto rozhodnutia. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie najvyššieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia [§ 176 ods. 2 v spojení s § 76 ods. 3 a § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a podľa ústavného súdu je z hľadiska individualizácie konkrétnych skutočností zakladajúcich dôvod predĺženia lehoty trvania väzby sťažovateľa aj s ohľadom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu ústavne konformné a akceptovateľné.

34. Uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle konajúceho súdu, druhostupňový súd konal a preskúmal rozhodnutie špecializovaného súdu v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o sťažnosti prokurátora a vzhľadom na to, že dospel k riadne odôvodnenému záveru o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa a splnení zákonných podmienok jej predĺženia, sťažnosti prokurátora vyhovel a väzbu sťažovateľa a ďalších obvinených predĺžil. Vychádzajúc z uvedených skutočností, podľa záveru

ústavného súdu namietané uznesenie najvyššieho súdu nemohlo zasiahnuť do označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019